

Sygn. akt II KZ 22/14

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

w sprawie L. F.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 9 lipca 2014 r.,

zażalenia skazanego na zarządzenie Przewodniczącego Wydziału IX Karnego
Odwoławczego Sądu Okręgowego w W.

z dnia 31 stycznia 2014 r. o odmowie przyjęcia zażalenia,
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

W przedmiotowej sprawie Sąd Okręgowy w W. na rozprawie w dniu 17 czerwca 2013 r. rozpoznał apelację wniesioną przez obrońcę oskarżonego od wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 4 grudnia 2012r., w sprawie ... 868/11, utrzymując zaskarżony wyrok w mocy. W rozprawie tej wzięli udział zarówno oskarżony, jak i jego obrońca. W dniu 31 lipca 2013 r. do Sądu Okręgowego w W. wpłynął wniosek skazanego o nadesłanie uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego (k.461). Zarządzeniem z dnia 1 sierpnia 2013 r. Zastępca Przewodniczącego w/w Wydziału odmówiła przyjęcia wniosku skazanego z dnia 31 lipca 2013 r., jako wniesionego po terminie (k. 463).

W dniu 19 sierpnia 2013 r. skazany F. wystąpił o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o doręczenie mu uzasadnienia. Sąd Okręgowy w W.

postanowieniem z dnia 11 grudnia 2013 r. wniosku tego nie uwzględnił, gdyż w jego ocenie skazany nie usprawiedliwił zwłoki (k. 499 – 500).

Zażalenie na to orzeczenie skazany złożył za pośrednictwem Sądu Najwyższego w dniu 3 stycznia 2014 r. (k. 508). Zarządzeniem z dnia 31 stycznia 2014 r. Przewodniczący Wydziału IX Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w W. odmówił na podstawie art. 429 § 1 k.p.k. przyjęcia tego zażalenia jako złożonego po terminie (k. 516).

W ustawowym terminie L. F. złożył zażalenie na to zarządzenie do Sądu Najwyższego. Podniósł, że w jego ocenie środek odwoławczy wniósł w terminie, gdyż w/w zarządzenie otrzymał w dniu 23 grudnia 2013 r. Nadto odnosząc się do sformułowania, iż termin siedmiodniowy do złożenia zażalenia „dotyczy tylko dni pracujących Sądu”, dokonał własnego obliczenia terminu złożenia powyższego zażalenia. W konkluzji wniósł o jego uwzględnienie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie skazanego L. F. nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 524 § 1 k.p.k., wniosek o doręczenie prawomocnego orzeczenia wraz z uzasadnieniem należy zgłosić w sądzie, który wydał orzeczenie w terminie zawitym 7 dni od daty ogłoszenia orzeczenia. W przedmiotowej sprawie wyrok Sądu odwoławczego zapadł w dniu 17 czerwca 2013 r., a zatem termin do złożenia wniosku o doręczenie uzasadnienia wyroku upłynął z końcem dnia 24 czerwca 2013 r. Odpis postanowienia z dnia 11 grudnia 2013 r. skazany otrzymał w dniu 23 grudnia (k. 506), zaś zażalenie złożył dopiero w dniu 3 stycznia 2014 r.

Jak stanowi przepis art. 460 k.p.k., zażalenie wnosi się w terminie 7 dni od daty ogłoszenia postanowienia, a jeżeli ustawa nakazuje doręczenie postanowienia - od daty jego doręczenia. Z kolei zgodnie z art. 429 § 1 k.p.k. prezes sądu (przewodniczący wydziału lub inny upoważniony sędzia) odmawia przyjęcia środka odwoławczego, jeżeli wniesiony został po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo jest niedopuszczalny z mocy ustawy.

Uwadze skazanego umknęła treść przepisu art. 123 § 3 k.p.k., że jeśli koniec terminu przypada na dzień uznany przez ustawę za dzień wolny od pracy, czynność można wykonać następnego dnia. Nie jest więc tak, jak czyni to skazany, że licząc termin do wniesienia środka odwoławczego, z terminu tego należy

eliminować wszystkie dni wolne od pracy, bez względu na to, na jaki jego okres przypadają.

Skoro skazany odpis zaskarżonego postanowienia otrzymał w dniu 23 grudnia 2013 roku, ostatnim dniem do złożenia zażalenia był dzień 30 grudnia. Ponieważ był to poniedziałek, nic nie stało na przeszkodzie, by skazany w tym dniu skutecznie złożył środek odwoławczy. Tylko wtedy, jeżeli koniec terminu przypada na dzień uznany przez ustawę za dzień wolny od pracy, to czynność można wykonać następnego dnia. Samego przekonania osoby oskarżonej, iż do czasu, w jakim ma złożyć wniosek, nie zalicza się dni wolnych od pracy oraz, że termin obejmuje tylko dni robocze, nie można uznać za okoliczność usprawiedliwiającą uchybienie.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, należało stwierdzić, iż zaskarżone zarządzenie jest w pełni zasadne i z tego powodu zostało utrzymane w mocy.